

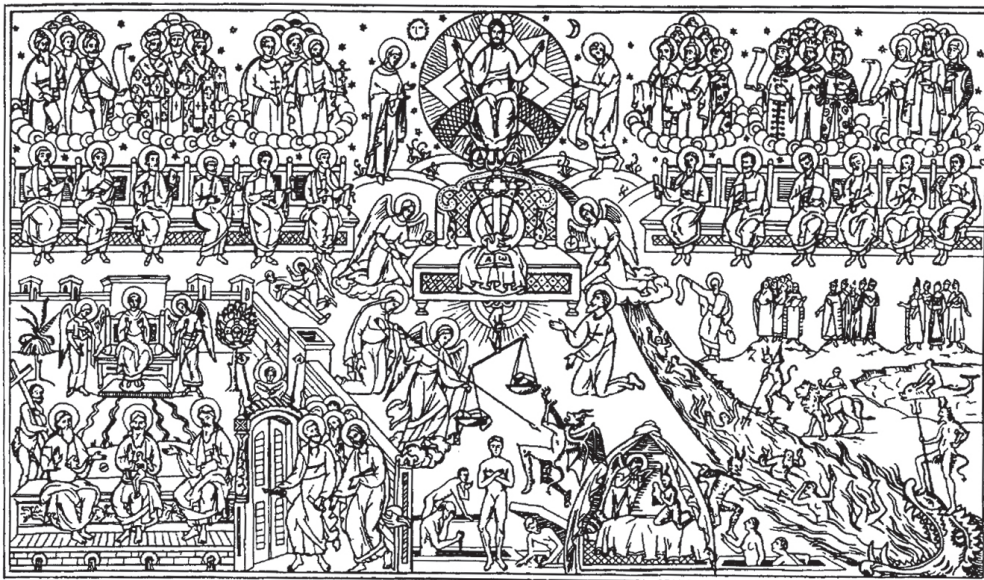
Editorial

Răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos!

Înainte de a începe Sfântul și marele Post al Sfințelor Paști, perioada cea mai deosebită din cuprinsul anului bisericesc, cu o încărcătură duhovnicească unică care ne pregătește, nu numai să prăznuim Învierea Domnului ca un eveniment trecut, care a avut loc în istorie, ci ne pregătește să prăznuim acest moment și în viitor, ca momentul în care noi înșine vom învia, nădăjduim spre învierea vieții, adică vom beneficia de Învierea Mântuitorului, înviind și noi prin puterea Lui, ca Răscum-părător al neamului omenesc și Biruitor al morții și al iadului, și prăznuind în veșnicie această bucurie alături de El. Deși noi suntem obișnuiți să prăznuim evenimente trecute legate de istoria mântuirii noastre totuși Sfânta noastră Biserică ne pune înaintea, prin această Duminică unică, un eveniment viitor, pe care îl trăim cu anticipație și al cărui verdict depinde de ce facem noi astăzi și în zilele care mai

este definitiv, veșnic.

Deși în preocuparea creștinilor nu este permanent prezentă această Judecată Universală, cu momentul sfârșitului chipului lumii acesteia, ei fiind mai preocupați de momentul sfârșitului călătoriei vieții lor pământești, totuși Sfânta noastră Biserică ne îndeamnă să privim existența noastră în ansamblu și să avem în vedere și acest moment, pentru care suntem îndemnați totdeau-

urmează până la prima treaptă a acestui moment și anume Judecata Particulară. Dar pentru că starea pe care o vom primi după judecata particulară care se face fiecărui suflet după despărțirea de trup, adică după moarte, este o stare provizorie, ce poate fi schimbată prin mijlocirea Bisericii și a urmărilor faptelor noastre în istorie, adică a ceea ce am lăsat în urma trecerii noastre prin istorie, nu același lucru se poate spune despre această Înfricoșată Judecată al cărui verdict

na să cerem „răspuns bun”. Aceasta spre a ne pregăti să îndeplinim criteriile care ne pot asigura acest răspuns afirmativ din partea Dreptului Judecător, Care se prezintă permanent în istorie sub chipul oricărui flămând, însetat, gol, bolnav sau nedreptățit.

Mântuitorul, fiind Dumnezeu adevărat și Om adevărat, numai El singur a putut vorbi desăvârșit despre evenimentele de la sfârșitul veacurilor, pentru că nici chiar cel mai înțelept dintre oameni, ar fi prea mic să poată ajunge cu înțelegerea la momentul sfârșitului, ca de altfel, și la al începutului, al Facerii. Așa cum tot ceea ce a proorocit El lui Petru, Iuda sau iudeilor s-a împlinit întocmai, așa și cele anunțate despre sfârșitul lumii și Judecata de apoi se vor împlini. Cel ce vede limpede își poate da seama cu ușurință că în lume

(continuare în pagina 2)

Cuprins

Duminica lăsatului sec de brânză	3
Poezie creștină	4
Duminica întâi din Post	6
Poem pentru ne-murire	8
Duminica a doua din Post	8
Poezie pentru copii	10
Actualitate	11

Răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos!

(urmare din pagina 1)

se arată deja unele din semnele care vor indica apropierea sfârșitului lumii, cum sunt răcirea dragostei multora și înmulțirea fărădelegilor, ridicare de neamuri peste neamuri și de împărății peste împărății, strâmtorări între oameni așa cum nu au mai fost de la începutul lumii, lepădarea de Hristos, chiar dacă Antihrist nu a venit încă, aproape nu există neam care să nu aibă înaintemergători de-ai lui și chiar dacă soarele nu s-a întunecat încă și luna încă își dă lumina ei și stele încă nu au căzut din cer, totuși pentru mulți s-a întunecat Hristos, Soarele Dreptății în sufletele lor pustiite și multe din stelele duhovnicești care trebuiau să călăuzească spre Soare au căzut, dar după ce se vor întâmpla toate cele vestite de Mântuitorul se va arăta pe cer semnul Fiului Omului, Sfânta Cruce de la răsărit și până la apus și de la miazănoapte până la miazăzi. Și apoi la glasul arhanghelului și la trâmbița lui Dumnezeu se vor aduna toate neamurile de pe pământ când Domnul va veni pe norii cerului cu putere și cu slavă multă și se va săvârși Înfricoșătoarea Judecată.

Sfânta Evanghelie de astăzi arată așezarea raporturilor dintre timp și veșnicie, dintre Dumnezeu și oameni, când nu va mai fi timp pentru pocăință și pentru fapte bune, când plânsul nu va primi niciun răspuns pentru că mila lui Dumnezeu va lăsa locul judecății, în timp ce unii vor moșteni binecuvântarea, iar alții blestemul. Acest lucru este mărturisit în Crez: „Și iarăși va să vină cu slavă, să judece viii și morții, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit”. Această a Doua Venire va fi deosebită pentru că nu va mai veni necunoscut și umil, ci întru slavă mare, slavă pe care Mântuitorul Hristos a avut-o din veșnicie, mai înainte de a fi lumea (In. 17, 5).

„Și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții, precum desparte păstorul oile de capre. Și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga. Atunci va zice Împăratul celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii. Căci flămând am fost și Mi-ați dat să mănânc; însetat am fost și Mi-ați dat să beau; străin am fost și M-ați primit; gol am fost și M-ați îmbrăcat; bolnav am fost și M-ați cercetat; în tem-

niță am fost și ați venit la Mine. Atunci dreptii îi vor răspunde, zicând: Doamne, când Te-am văzut flămând și Te-am hrănit? Sau însetat și Ți-am dat să bei? Sau când Te-am văzut străin și Te-am primit, sau gol și Te-am îmbrăcat? Sau când Te-am văzut bolnav sau în temniță și am venit la Tine? Iar Împăratul, răspunzând, va zice către ei: Adevărat zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei, prea mici, Mie Mi-ați făcut”. Deci criteriile moștenirii sau excluderii de la Împărăția lui Dumnezeu sunt faptele iubirii de aproapele, chiar dacă aici sunt date numai faptele milei cele trupești, la care se adaugă și a înmormânta pe cel mort, ele sunt și faptele milei sufletești având în vedere cele două componente ale naturii umane: trup și suflet, care sunt: a îndrepta pe cel ce greșește, a învăța pe cel neștiutor, a da sfat bun celui ce stă la îndoială, a ne ruga pentru aproapele, a mângâia pe cei întristați, a suferi cu răbdare asuprirea și a întări și pe alții la răbdare când sunt asupriți, a ierta pe cei ce ne-au greșit.

Deci, cu alte cuvinte, să avem în vedere cele două mari porunci în care se cuprind Legea și proorociei, care sunt iubirea de Dumnezeu, ce se vede în rugăciune și cea față de aproapele, ce se vede în fapte bune. Pe acestea împlinindu-le, să nădăjduim și noi să primim răspuns bun la Înfricoșătoarea Judecată a lui Hristos. Amin.

Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe

(predică la Duminica Lăsatului sec de carne, a Înfricoșătoarei Judecăți, Sf. Ev. Matei 25, 31-46, 7 martie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Prof. Coană Mihai-Ionuț

Telefon: 0770/271.435

E-mail: mihai.coana@hotmail.com

Editor: S.C. GENERAL MEDIATECH S.R.L.

ISSN: 2734-7206; ISSN-L: 2734-7206

Redacția:

- Prof. Coană Mihai-Ionuț
- Pr. Tănăsie Marius-Olivian
- Pr. Prof. Ionașcu Gheorghe
- Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin
- Groza Dumitra
- Buțu Monica și Radu
- Șomănescu Mihai
- Grigoriu Tiberiu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și forme de apariție, integrale sau parțiale, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor. Revista este disponibilă și pe site-ul: www.caleaortodoxa.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”, telefon 0253/214.307, int. 415

Duminica lăsatului sec de brânză

Suntem la începutul Postului Mare. Acum trebuie să intrăm pe calea cea strâmtă, dar atât de frumoasă și de înaltă, a înfrânării chiar de la lucrurile pământești îngăduite, spre a dobândi mai deplin pe Hristos și harul Său.

Astăzi, lumea noastră atât de înrobătă plăcerilor trupesti a ajuns să treacă cu vederea importanța postului. Lumea de azi ne arată un „post” mai mult orientat spre un scop trupesc, din motive de „păstrare a sănătății” și care nu are de-a face cu postul creștin. Asta a făcut să constatăm, cu părere de rău, că și mulți dintre creștinii noștri nesocotesc postul sau îl reduc la cât mai puțin cu putință.

Întâlnim de multe ori situația în care „creștinii” folosesc ca și justificare chiar cuvintele Mântuitorului: „Nu ceea ce intră în gură spurcă pe om, ci ceea ce iese din gură, aceea spurcă pe om” (Mt. 15, 11). Ori dacă am cunoaște în ce context a spus Mântuitorul aceste cuvinte, am

Mântuitorul, cunoscând „postul” fariseilor, dar și „milostenia” și „rugăciunea” lor, ne învață și ne spune: „Luați aminte ca faptele dreptății voastre să nu le faceți înaintea oamenilor, ca să fiți văzuți de ei, altfel nu veți avea plată de la Tatăl vostru Cel din ceruri” (Mt. 6, 1). Astfel că faptele bune trebuie săvârșite în taină, în fața lui Dumnezeu, de la Care vom primi și răsplata.

Valoarea postului este confirmată de Mântuitorul, și încă în modul cel mai clar. Iisus ne aduce o învățătură despre post mai înaltă, fără precedent în Vechiul Testament sau în iudaismul precreștin. Postului i se dă o semnificație eshatologică. Atunci când au venit la Domnul ucenicii lui Ioan să-L întrebe de ce nu postesc Apostolii Săi, Mântuitorul le-a spus: „Vor veni zile când mirele se va lua de la ei și atunci vor posti” (Mt. 9, 15). Când Sfinții Evangheliști puneau pe hârtie cuvintele citate mai sus, Mirele Hristos fusese luat și „fiii nunții” (creștinii) se aflau deja priveghind și postind de dorul și în așteptarea Mirelui.

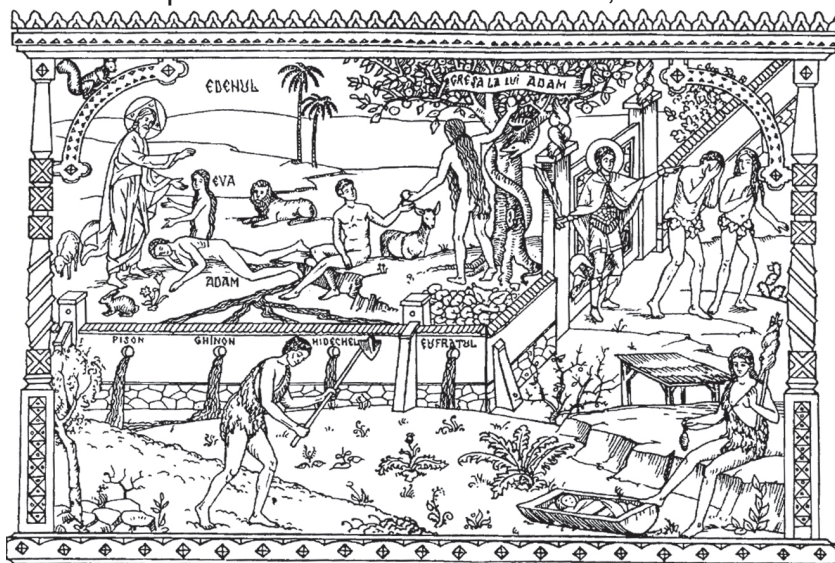
Așadar, „timpul Bisericii” până la a doua venire a Domnului în slavă este timpul în care creștinii suspină de dorul Mirelui și în care postul își are rolul său nu numai de înfrânare a trupului, ci și ca semn al așteptării eshatologice. Postitorul, lipsit de hrana trupului, este îmbelșugat de hrană dumnezeiască. Cel ce postește post adevărat primește de fapt din preaplinul dragostei lui Dumnezeu.

Sfântul Marcu Ascetul spune: „Celui ce flămânzește pentru Hristos, harul i se face hrană, celui ce însetează, băutură preadulce, celui ce tremură de frig, haină, celui ostenit, odihnă, celui ce se roagă, deplină încredințare, celui ce plânge, mângâiere” (Filocalia). E semn bun când postul cel mai aspru ni se pare ușor, e semn că ne bucurăm de iubirea lui Dumnezeu. Și când ne-am simți mai bine, dacă nu atunci când Hristos ni Se face și hrană, și băutură, și odihnă? Amin.

Pr. Tănăsie Marius-Olivian

(predică la Duminica Lăsatului sec de brânză, a Izgonirii lui Adam din Rai, Sf. Ev. Matei 6, 14-21, 14 martie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

vedea că nu au legătură cu postul, ci cu o simplă regulă de igienă. Iisus a rânduit postul între „faptele dreptății” (Mt. 6, 1), alături de milostenie și de rugăciune. El Însuși Și-a inaugurat misiunea printr-un post de 40 de zile (Mt. 4, 2). Într-o discuție cu ucenicii Săi, după vindecarea lunaticului, Domnul a și afirmat puterea postului în lupta cu diavolul: „Acest neam de demoni cu nimic nu poate ieși, decât numai cu rugăciune și cu post” (Mc. 9, 29).

În vremea Mântuitorului, „fățarnicii” farisei spuneau că postesc după cum i-a învățat Isaia Prorocul. Dar la fel ca în cazul milosteniei și rugăciunii, ei posteau în așa fel încât să fie văzuți de oameni și lăudați pentru faptele lor.

Sfântul Cuvios Ioan Scărarul (Sinaitul) (30 martie)**Dumitra
Groza**

Dumnezeu, din iubirea Sa infinită,
Nu numai c-a trimis pe Fiul Său
Să ne scoată pe toți din ispită,
Dar ne-a trimis și învățători, mereu.

Unul dintre cei mai mari sfătuitori,
Cunoscut în întreaga lume creștină,
A fost Sfântul Cuvios Ioan din Sinai,
Trimis de Domnul, pentru-a da lumină.

A fost pus în „sfeșnicul Sinaiului”,
Ca o sfântă binecuvântare;
Ne-a arătat și frumusețile Raiului,
Dar și mijloacele de îndrumare.

Prin exemplul personal a arătat,
Drumul împede spre mântuire,
Cum el, lumea văzută, a lăsat
Și s-a întors cu fața spre Dumnezeire,

Prin rugăciune neîncetată,
Blândețe și smerenie deplină,
Prin curățenia fără prihană
A inimii, și de răutăți străină.

S-a născut într-o familie-nstărită,
Cu mari posibilități materiale;(Siria,579)
Primind educația potrivită
Cu calitățile sale excepționale,

Că a parcurs toată învățătura
Din școlile de la acea vreme,
Înmagazinând rapid cultura,
Prin sârguință, foarte devreme.

La doar 16 ani, s-a adus
Pe sine jertfă neîntinată
Și bine primită Celui de Sus;
Căci era cu totul fără pată.

Și-a înălțat trupul în Sinai,
Iar sufletul nevinovat la cer;
Cu mintea locuia mereu în rai,
Fiind pentru oameni un mesager,

Care emana multă bunătate
Împodobită cu smerenie,
Iar înțelepciunea era la cote înalte,
De parcă-ar fi avut ani, o mie.

Vorbea doar despre cele cerești,
Fiind un excelent orator,
El făcea inimile să tresalte,
Vorbind despre Marele Creator.

Viața și-a rânduit-o între frați
Ca și cum era cel mai mic dintre ei,
Deși strălucea printre învățați;
Iar despre Dumnezeu vorbea cu temei.

La toată înțelepciunea din afară
Cuviosul Ioan a fost învățat,
Dar nu făcea nimic fără să ceară
Voie, indiferent ce ar fi lucrat.

Că trufia înțelepciunii din afară,
Străină de smerenie se prefăce,
Dar smerita cugetare interioară,
Vrednică Cerului se face.

Părintele Martirie l-a tuns
Pe Ioan, în chipul monahicesc,
La 20 de ani, devenind supus
Sfatului său celui părintesc.

Alt Părinte, Stratighie a spus
Ceva, ce apoi s-a și împlinit:
„Are să fie o mare stea în lume”;
Când despre Sfântul Ioan a proorocit.

Când Martirie s-a dus la Atanasie (Sinaitul)
Împreună cu Ioan, ucenicul său,
Atanasie, mișcat de prezența ucenicului,
A fost luminat de Dumnezeu:

„Ai tuns pe egumenul muntelui Sinai”;
Cu dezinvoltură a proorocit,
Iar peste 40 de ani, acest lucru,
Cu voia Domnului s-a împlinit.

Altă dată, Fericitul Martirie
Tot cu ucenicul Ioan s-a dus,
La starețul Ioan Savaitul,
În pustiu la Gudei, care, supus,

S-a ridicat și a spălat picioarele
Lui Ioan, apoi mâna i-a sărutat.
Ștefan, ucenicul său, mirându-se,
În ascuns, pe stareț l-a întrebat,

De ce a făcut aceste lucruri
Și încă, înaintea învățătorului?
Marele stareț și duhovnic, Ioan,
Cu nevinovăție i-a zis ucenicului,

Că nu îl știe pe tânărul monah, (Ioan)
Dar el, picioarele i-a spălat
„Egumenului din Muntele Sinai”,
Și-apoi mâna dreaptă i-a sărutat.

Aceste proorocii ale părinților,
La vremea cuvenită s-au împlinit,
Că Bunul Dumnezeu, pe Ioan,
Ca egumen, în Sinai, l-a rânduit.

Sfântul Ioan, 19 ani, în pustie,
Cu părintele său duhovnic a locuit,
Iar după mutarea lui Martirie la cer,
Cuviosul, în Muntele Sinai, s-a suit,

Căci, cu rugăciunile lui Martirie,
(Ca armă împotriva celui rău)
În liniște și rugăciune neîncetată,
Era cu mintea doar la Dumnezeu.

Locul acela era ca la 5 stadii,
Departe de biserică și se numea
Tola, unde Cuviosul Ioan,
În smerită cugetare petrecea.

Cine oare ar putea să spună
Ostenelile lui în taină săvârșite,
Lacrimile sale către Domnul,
Pe obraji supti, rostogolite!?

La masă mânca tot ce era permis
După porunca monahicească,
Însă bucatele doar de le-a atins,
Puțin, atâta doar, cât să trăiască,

Cu care zdrobea cornul mândriei,
Înțelepțește, prin înfrânare,
Și se ferea din toată inima
De a trupului său îmbuibare.

De iubirea de arginți fugea
Făcând multă milostenie,
Iar de laude se îndepărta
Prin osteneală cu smerenie.

Prin pomenirea morții celei trupesti,
De lenevire se debarasa
Și toate neputințele omenești
Prin rugăciune și sârguință le biruia.

Patima mâniei era omorâtă
Mai dinainte, prin ascultare;
Supărarea era zăvorâtă
Și distrusă, prin multă răbdare.

De dormit, dormea doar atât
Încât să-și păstreze mintea clară;
Urcându-și mintea la cele înalte,
Treaptă cu treaptă, ca pe scară.

Cei ce-au auzit de viața curată,
A acestui Sfânt Cuvios, știau
Cât este de îmbunătățită
Și să-i urmeze vieții lui, își doreau.

De tânăr a excelat prin toate
Cunoștințele religioase însușite,
Atât prin inteligență și strădanie,
Cât și de la Dumnezeu venite.

Dar prin ispita celui rău,
Chiar predicile sale luminate,
Au fost prilej de clevetire,
Pentru niște minți întunecate.

Auzind aceste cuvinte deșarte,
Un an de zile, Sfântul s-a osândit,
Rămânând în rugăciune, dar fără răutate,
Cu nimeni din obște n-a mai vorbit.

Văzând smerenia Cuviosului,
Toți frații din obște s-au întristat
Și cerându-și iertare, cei în cauză,
Să vorbească, l-au înduplecat.

Era păcat să se ascundă
Atâta lumină sub obroc,
Că pregătirea lui profundă,
Acoperea toți frații la un loc.

Și toți monahii se împărtășeau
Din sfintele sale învățături,
Că stăpâna ca nimeni altul,
Adevăratele Scripturi.

Moise, un monah sânguitor,
Pe Sfântul Cuvios l-a rugat
Fierbinte, să îi fie îndrumător
Și insistând și ceilalți, l-a acceptat,

Că Moise și-a câștigat mijlocitori
Pentru sine, pe bătrânii cinstiți,
Iar el s-a dovedit a fi ascultător
Și smerit față de ceilalți părinți.

Într-o zi, părintele său l-a rugat,
Să aducă pământ pentru grădină,
Dintr-un loc mai îndepărtat,
Iar Moise căra pământ, fără odihnă.

Făcea ascultare fără lenevire,
Dar în zăduful zilei de august a ostenit,
Și, sub o piatră uriașă, cuibărindu-se,
Frânt de oboseală, a și ațipit.

Cum Dumnezeu, mult milostivul,
Care poartă de grijă tuturor
Și nevoind să-și întristeze slujitorul,
L-a trimis (în vis) îngerul în ajutor,

Care i-a spus că ucenicul său,
În pericol de moarte este;
Tocmai se întinsese puțin,
Când a primit această veste.

Rugându-se Sfântul Ioan cu tărie,
(Moise, că-l strigă Părintele a visat
Și că i-a spus poruncitor să fugă);
Trezindu-se, rapid s-a îndepărtat.

Îndată piatra a căzut,
Și dacă Moise nu ar fi fugit,
Prin căderea iminentă,
Pe tânărul monah l-ar fi strivit.

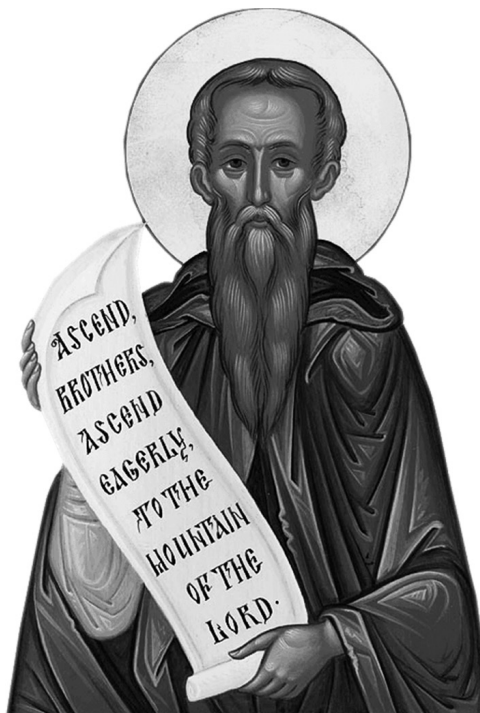
Speriat, a mulțumit lui Dumnezeu,
Iar seara a povestit cum a auzit

Strigarea învățătorului său,
Care de moarte l-a slobozit.

Pe-un alt monah, diavolul desfrânării
Îl chinuia de multă vreme
Și de războiul cel dinăuntru
Chiar începuse el a se teme.

S-a îndreptat plângând spre Cuvios,
Care l-a ajutat prin sfatul său:
„La rugăciune să alergăm amândoi !”
Și... l-a izbăvit pe el Dumnezeu.

Atâta putere avea rugăciunea
Sfântului bătrân Cuvios,
Încât întotdeauna îl auzea pe el
Domnul nostru Iisus Hristos,

Că... „Voia celor ce se tem de El, va face
Și rugăciunea lor va auzi” (David)
Și va fi prezent întotdeauna,
În viața celor ce îl vor cinsti.

Când Sfântul Ioan a fost acuzat
Că vorbește mult, pentru a fi slăvit,
Spre-a nu da prilej de clevetire,
Un an de zile nu a mai vorbit.

Minunându-se toți de calitățile
Excepționale ale Sfântului Cuvios
De a povățui viața de obște,
Pe drumul rânduitor de Hristos,

A fost pus în sfeșnic, luminător;
Și primind egumenia, ca ascultare
La rugămintile întregului sobor,
Au avut ei parte de-o aleasă îndrumare.

Pentru că s-a smerit mereu
În post și curată rugăciune,

A primit har de la Dumnezeu,
Conducând obștea cu înțelepciune.

Odată, în Sinai, la acel sfânt locaș
Șase sute de străini au venit;
Așezați, spre-a gusta ceva, un tânăr,
Cu giulgiu evreiesc, le-a slujit.

Umbla pretutindeni printre ei
Și cu stăpânire le porunceă,
Atât rânduitorilor, economilor,
Bucătarilor, încât pe toți îi dirija.

Când s-au așezat la masă,
(Pe urmă), și cei ce totul au pregătit,
A fost căutat tânărul organizator,
Dar el nicăieri nu a fost de găsit.

Sfântul Ioan, le-a zis să nu-l caute,
Că... Moise, a slujit în al său loc,
(Prorocul și dătătorul de Lege);
Fiind o mare minune la mijloc.

Era într-un an o secetă mare;
Oamenii s-au strâns și l-au rugat,
Pe Ioan, iar la sfârșitul rugăciunii,
O ploaie mare pământul a udat.

Pe avă Gheorghe, (fratele Sfântului
Cuvios), egumen l-au rânduit
Încă din vremea Cuviosului,
Care, în toate, l-a sfătuit.

Înainte de a pleca Ioan la Domnul,
Văzându-l trist, îl mângâia:
„Nu plânge, frate, nici nu te întrista
Că de-oi afla îndrăzneală, te voi lua”.

Chiar în a zecea lună, a aceleiași an,
S-a dus și Gheorghe către Dumnezeu,
Pe Care cei doi frați călugări,
Viața toată L-au slujit mereu.

Pe la sfârșitul secolului VI, (570-580)
În Siria, Cuviosul Ioan s-a născut,
Iar pe 30 martie, anul 649, în Sinai,
La cele veșnice egumenul a trecut.

Sfântul Cuvios Ioan Scărarul,
Pe egumenul Sinaiului a rugat,
Să coboare lespezile scrise
Și marele stareț a ascultat.

Cuvintele ce se numesc „Scară”,
Scrise pe lespezi de Dumnezeu,
Însemnează multă osteneală
Și puterea de-a-L vedea mereu.

Prin celebra sa scriere, „Scara”,
Sfântul în toată lumea s-a remarcat;
Lucrarea a fost tradusă în multe
Limbi și pe foarte mulți a luminat.

Prima traducere și în română
Este a Mitropolitului Moldovei,
Varlaam (1618), apoi e inclusă
În volumul al IX-lea, al Filocaliei,

De Părintele Dumitru Stăniloae(1980),
Pe urmă-n 1997, minunata lucrare
E tradusă de Mitropolitul N. Corneanu,
Spre a multor ortodocși îndreptare.

Ea reprezintă o regulă scrisă
A viețuirii ascetice, înșiruită
Pe 30 de trepte, pe care se urcă
Spre o viață îmbunătățită.

Aceste trepte, asceticii (sihaștrii)
Nu le depășesc, ci le dobândesc,
Și rămân ca stări permanente,
Pe care toți călugării și le doresc.

Sfântul Ioan Sinaitul „Scărarul”
Sau Scolasticul, cu finețe a descris,
Modul de a practica virtuțile,
Fără să facem vreun compromis.

E adevărat că a fost scrisă,
Pentru călugări, în mod deosebit,
Dar în ea se găsește cuprinsă
Experiența unui sfânt erudit.

Aceasta fiind scrisă după marea
Sa experiență personală;
El urcând anevoios, treaptă cu
Treaptă, pe a „Raiului Scară”.

Este o carte foarte cunoscută
În literatura duhovnicească,
Ortodoxă, care ne descrie pașii,
Către Împărăția cea Cerească.

E scrisă în treizeci de capitole,
Fiecare capitol fiind câte o treaptă,
Adică responsabilitatea
Pentru fiecare faptă înțeleaptă.

El descrie toate ispitele,
Ce sufletul omului asaltează,
Dar și modul cum pot fi ele biruite,
Dacă omul, de ele se debarasează.

El nu prezintă însă o tehnică
Prin care treptele s-ar succeda,
Ci demonstrează că prin dragoste
Și smerenie, se poate în vârf urca.

Aceste două virtuți minunate,
Pe toate le lasă în urmă,
Când, cu trezvie, mințile curate,
Din fașă ispitele curmă.

Cartea arată drumul cel bun,
Al celor ce aleargă cu greu
Și cu nădejde și credință-L pun,
Pe primul loc, oricând, pe Dumnezeu.

Să ne învrednicim și noi, ca pe marele
Sfânt Cuvios Ioan Scărarul să-l urmă,
Și alături de toate popoarele,
Bunului Dumnezeu să ne rugăm.

(30 martie 2021)

Sursă foto: doxologia.ro

Duminica întâi din Post

*„În vremea aceea a vrut Iisus să meargă în Galileea și a găsit pe Filip și i-a zis: vino după Mine.”
(Ioan 1, 43)*

Această primă Duminică a Postului Mare reprezintă sărbătoarea prin care prăznuim biruința Ortodoxiei asupra tuturor ereziilor, în general, și a iconoclasmului, în special. Această decizie nu a fost luată întâmplător. Iconoclasmul reprezintă erezia prin care se nega cinstirea sfintelor icoane. Această duminică foarte importantă pentru întreaga Ortodoxie datează încă din primul mileniu creștin. Am spune prea puțin despre sfintele icoane, dacă le-am considera pe acestea, ca având mai mult un rol de înfrumusețare, ignorând, în același timp, un aspect mult mai important, ci anume, acela, că acestea fac parte din mărturisirea dreptei credințe. De fapt, cine este cu adevărat ortodox, este dator să cinstească așa cum se cuvine sfintele icoane.

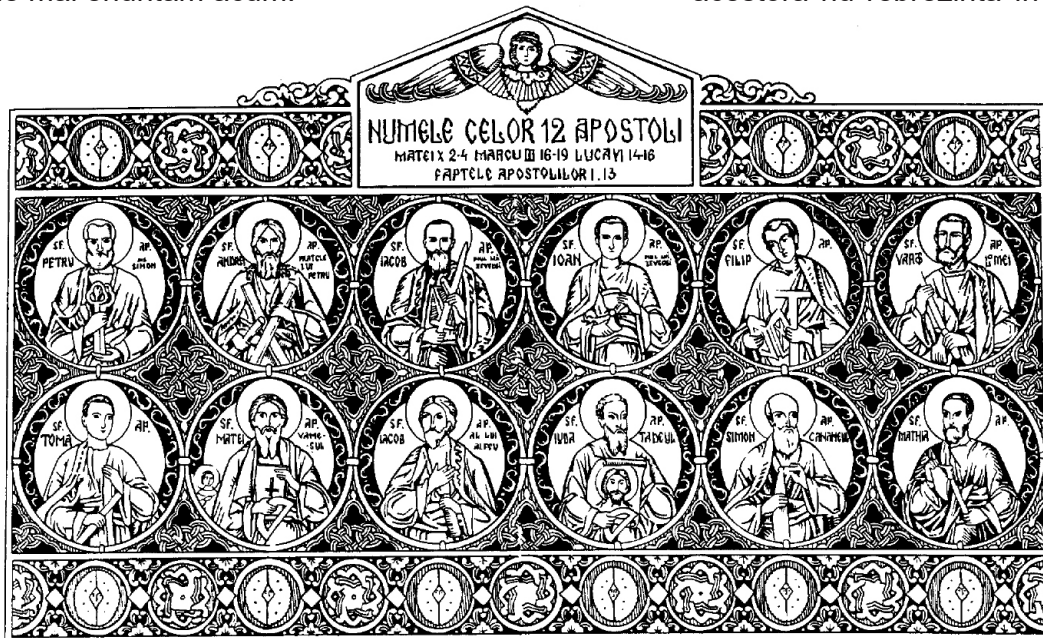
Acestea nu reprezintă un simplu adaos la învățătura noastră de credință. Credința poate să fie exprimată și prin intermediul sfintelor icoane. Prin imaginea vizuală pe care o vedem, ne amintim de Dumnezeu sau de sfântul care este reprezentat în sfânta icoană. Însă, să nu uităm și ne nenumăratele rugăciuni care îi sunt adresate Fecioarei Maria prin intermediul icoanei Maicii Domnului cu Pruncul său, Mântuitorul nostru Iisus Hristos cel Înviat din morți.

După ce am văzut, de ce e importantă această duminică în calendarul creștin-ortodox al Bisericii noastre, urmează să observăm că textele biblice care au fost alese să se citească la Sfânta Evanghelie nu au fost unele întâmplătoare. Din Apostol, aflăm o definiție foarte interesantă a credinței. Aceasta reprezintă darul de a-L putea vedea pe Dumnezeu. Evident, că Dumnezeu nu poate să fie văzut cu ochii trupești, deoarece El este invizibil vederii noastre.

În același timp, ne amintim faptul că Mântuitorul nostru Iisus Hristos ne-a învățat să rostim în cadrul Fericiirilor pe care le rostim la Antifonul al III-lea al Sfintei Liturghii, faptul că sunt „fericiți cei curați cu inima, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu”. Din cele două afirmații de mai sus, deducem faptul că adevărata credință o au numai cei care sunt cu inima curată. În fapt, una fără cealaltă nu poate să existe cu adevărat în viața omului. Este adevărat că pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos Îl vedem pe sfintele icoane pictat, însă, crezând în mod sincer, că El este, cu siguranță, Fiul lui Dumnezeu, ne smerim, încercându-ne să ne schimbăm viața după cum ne-a poruncit El să o facem. În fapt, auzind sau citind cuvântul dumnezeiesc din Sfânta Scriptură, există riscul ca mintea noastră să mai rătăcească în cele ale lumii, însă, atunci când privim o icoană, atenția noastră se concentrează în mod real, asupra lui Hristos.

Versetul cu care ne-am început reflecția noastră n-a fost ales în mod aleatoriu. Dacă în textul

menționat, Hristos e Acela care l-a găsit pe Filip, în zilele noastre, noi suntem cei care suntem datori să Îl întâlnim pe Dumnezeu. Și unde o putem face pe aceasta? Numai în cadrul Bisericii Ortodoxe. Și ceea ce este caracteristic Bisericii noastre e reprezentat și de prezența sfintelor icoane în interiorul și exteriorul acesteia. Astfel, evităm statuile care au pătruns în cadrul Bisericii Romano-Catolice, prin care aceasta aduce aminte puțin mai mult de modul de reprezentare a zeităților din religiile păgâne. În ceea ce privește, sectele care au început să ne invadeze din ce în ce mai mult, din păcate, în zilele noastre, scoaterea icoanelor din cadrul caselor lor de rugăciune reprezintă încă o dovadă că acestea s-au rupt de Biserica noastră creștin-ortodoxă, pe lângă multe altele, pe care nu le mai enunțăm acum.

Din ultimul verset al pericopei evanghelice pe care am auzit-o citită în cadrul Sfintei Liturghii, vedem cum cerurile aveau să se deschidă în acele momente. Cu ochii trupești, nu putem să vedem Raiul, pe care l-am putea privi măcar o fracțiune de secundă, am observa că acesta este mai valoros decât toate bogățiile trecătoare, fiindcă este veșnic. Însă, intrând, în biserică, vedem de la un capăt la altul, numeroși sfinți pictați, care au dobândit viețuirea într-o asemenea stare care nu poate să fie descrisă în cuvinte omenești de către nimeni. În fapt, prin icoana pe care o avem în casă, facem începutul bisericii din interiorul căminului nostru.

Noi n-am văzut cu ochii noștri cei trupești, Învierea Mântuitorului nostru Iisus Hristos din morți de acum 2000 de ani, însă, privind această sfântă icoană, la care ne închinăm în fiecare duminică,

demonstrăm atunci faptul că, în mod real, credem că acest eveniment a avut loc. Însă, aceasta nu înseamnă că, după ce am sărutat această sfântă icoană, trebuie să ne întoarcem în grijile noastre lumești, neavând gândul la Dumnezeu. Dacă am avea această sfântă icoană în fața ochilor noștri, mereu, cu greu am mai putea să păcătuim vreodată, chiar și cu gândul. Însă, pentru că nu putem să fim mereu prezenți în interiorul unei biserici, putem să avem la noi, mereu o sfântă icoană. Însă, aceasta nu trebuie să fie purtată în buzunar, doar pentru că, ne aduce noroc, căzând într-un fel de superstiție păgânească populară, ci, mai ales, să demonstrăm că o cinstim prin faptele noastre. O altă mențiune pe care vreau să o fac, e aceea că sfintele icoane nu sunt idoli, deci, cinstirea acestora nu reprezintă încălcarea poruncii a II-a

din Decalog, care ne spune, că nu trebuie să ne facem chip cioplit. Aceasta se întâmplă, pentru că noi nu ne închinăm la materialul din care e făcută această sfântă icoană, ci la sfântul care e reprezentat în aceasta. Atunci când vedem o fotografie cu cineva apropiat nouă, gândul nostru nu se oprește la obiectul prin intermediul căruia ni se reîmprospătează memoria, ci la

persoana pe care o privim în acea poză. În fapt, trebuie să facem mențiunea că întemeierea Bisericii noastre a avut ca un început, o mărturisire a vederii Fiului lui Dumnezeu. Mântuitorul nostru Iisus Hristos este cu adevărat prezent în sfintele icoane, căci, așa cum auzim atunci când vrem să ne spovedim, că El stă nevăzut, așteptând mărturisirea noastră.

Sfintele icoane reprezintă una dintre modalități de apropiere de Domnul. De aceea, să îndrăznim să cinstim icoanele așa cum se cuvine, pentru a primi ajutorul divin. În fapt, orice icoană poate deveni făcătoare de minune. Numai că și noi trebuie să credem cu tărie. Amin.

Prof. Popescu I. Ionuț-Cătălin
(reflecție la Duminica Ortodoxiei,
Sf. Ev. Ioan 1, 43-51, 21 martie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poem pentru ne-murire

Să învățăm să murim, trăind frumos și trecerea nu va fi decât o lecție de viață pentru cei rămași.

Se-ntâmplă ca murind un timp,
să prețuim uitarea
și înălțarea până la aripi de îngeri,
ce s-au plecat în așteptare
și se desfac de lumină
în azurul lacrimilor noastre.

Văd zâmbet de suflet,
trecut spre-nvierea
Învierii din urmă.

Nu trecerea doare,
nici teama uitării de lume,
ci urma tăcută
a pasului nostru prin timp.

Monica Buțu
Sursă foto: publika.md

Duminica a doua din Post

„Și văzând Iisus credința lor, i-a zis slăbănogului: Fiule, iertate îți sunt păcatele tale!” (Mc. 2, 5)

Biblia sau Sfânta Scriptură este cartea în care se află cuvântul lui Dumnezeu, plin de nemărginite învățături. Din pericopa evanghelică de astăzi, vom vorbi despre puterea rugăciunii făcută cu credință de mai mulți. Atunci când se aprind mai multe lumânări într-o cameră întunecată, se face mai multă lumină. Tot așa, când se pun mai mulți cărbuni la un loc în foc, mai multă căldură dau. Așa și credința multora, mai mare trecere are înaintea lui Dumnezeu.

Multe mărturii din Sfânta Scriptură stau în sprijinul acestui adevăr, inclusiv pericopa de azi. Se spune: „Și văzând Iisus credința lor”, nu numai a lui, a slăbănogului, ci și a celor patru prieteni devotați, care îl duceau pe pat pe acel paralizat. Dacă cei patru nu ar fi avut o credință așa mare, nu ar fi depus atâta efort cu cel bolnav, aducându-l la picioarele Mântuitorului. Deoarece erau mulți oameni în jurul lui Iisus în casă și în împrejurimi, cei patru au făcut o spărtură prin acoperișul casei și au coborât prin ea pe cel bolnav. Trebuie subliniat aici că la evrei casele nu erau ca la noi, cu acoperiș înalt, ci destul de jos. Cu toate acestea, a fost greu pentru ei să coboare un om paralizat prin acoperiș și să-l pună la picioarele Domnului.

O credință tare și neîndoieinică primește în-

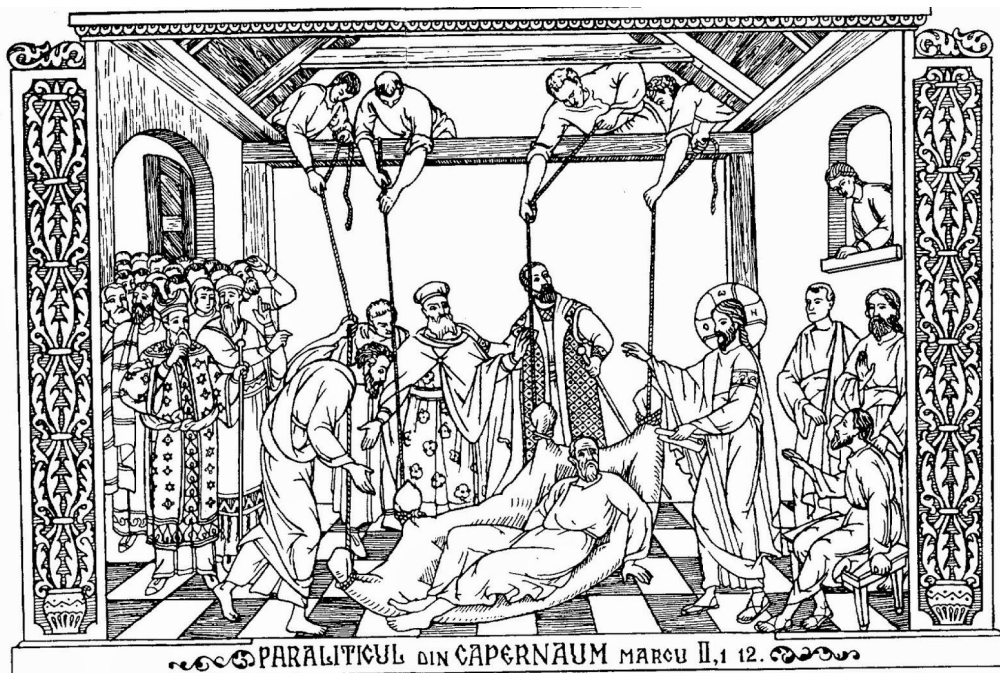
totdeauna răspuns de la Dumnezeu. Iisus l-a vindecat pe cel bolnav prin cuvânt, iertându-i păcatele și poruncindu-i să-și ia patul și să meargă la casa lui. Toți au fost uimiți de minune și slăveau pe Dumnezeu, zicând: „Asemenea lucruri nu am văzut niciodată” (Mc. 2, 5-12). Se pune întrebarea: doar atunci a făcut Mântuitorul minuni pentru credința mai multor persoane? Nu. Hristos este mereu milostiv, preabun, îndurat față de toți cei ce cred în El într-un adevăr (Ps. 144, 18). Mii și mii de creștini, în fiecare zi, aleargă la Iisus cu inimă zdrobită și multă credință, cunoscând îndată ajutorul și mila Sa în încercările, necazurile, neputințele și nevoile lor.

Nu putem scrie cu de-amănuntul câte minuni nenumărate face Dumnezeu cu toți cei ce-L iubesc pe El și aleargă spre Domnul cu credință neîndoieinică și statornică? Un preot poate spune câți oameni trec pragul bisericii sale pentru a-l mulțumi lui Dumnezeu pentru binefacerile primite: sănătate, reușită la școală, la serviciu sau în căsătorie, izbăvire de pagube, de vrăjmași și de primejdii. Același Preabun Dumnezeu Care a vindecat pe slăbănogul din Evanghelie pentru credința lui și a prietenilor săi, Același face nenumărate minuni cu creștinii care vin la El cu rugăciune fierbinte, statornică și credință dreaptă. Vedem din paginile Evangheliei atâtea exemple de cum credința unora ajută pe alții: femeia cananeeancă, sluga sutașului, fiul văduvei din Nain și mulți alții.

Și în cartea Faptele Apostolilor observăm cât de mult poate ajuta rugăciunea celor mulți, care se roagă în Biserică pentru cineva aflat în primejdie. Sfântul Apostol Petru a fost prins pentru mărturisirea Evangheliei lui Hristos, legat și băgat la închisoare, unde era păzit de patru străji, fiecare având câte patru ostași. În tot acest timp, în Biserică se făceau rugăciuni neîncetate pentru el. Așa că i s-a arătat îngerul Domnului lui Petru, trezindu-l și zicându-i să se încalțe cu sandalele și să se îmbrace. Lanțurile i-au căzut de la mâini și Apostolul, însoțit de înger, a trecut de toate străjile și a ieșit prin poarta de fier care

Cele mai importate rugăciuni comune sunt Sfânta Liturghie și Sfântul Maslu. Atâtea minuni s-au făcut și se fac și astăzi prin Sfânta Liturghie. Mulți credincioși se adună la Liturghie, mai ales în sărbători. Rugăciunea lor comună, săvârșită cu credință, se unește cu cea a preoților din Altar și contribuie la împlinirea cererilor lor spre bine. Cea mai mare minune din timpul Sfintei Liturghii, rod al rugăciunii comune a preotului și poporului este prefacerea Darurilor de pâine și vin în Trupul și Sângele lui Iisus Hristos. Fără Liturghie nu avem Sfânta Împărtășanie și fără Împărtășanie nu ne putem uni cu Hristos, nu putem fi

ierțați și mântuiți. Domnul zice foarte clar în acest sens: „De nu veți mânca Trupul Meu și nu veți bea Sângele Meu, nu veți avea Viață întru voi” (In. 6, 53). De aici ne dăm seama cât de mare este puterea și rolul Sfintei Liturghii. Cu adevărat, Liturghia este viața noastră, temelia mântuirii noastre, deoarece prin ea intrăm în legătură cu Hristos, cu sfinții și cu semenii noștri aflați departe.

dădea în cetate, deschisă și ea prin minune dumnezeiască. Desigur, lui Petru i s-a părut inițial că are o vedenie, dar când a ajuns pe o uliță, și-a dat seama că totul fusese real. Astfel, vedem ce mare și preaslăvită minune a făcut Dumnezeu cu Petru, pentru mulțimea credincioșilor care se rugau pentru el.

Domnul zice undeva, că unde sunt doi sau trei adunați în numele Său, acolo este și El în mijlocul lor (Mt. 18, 20). Cu atât mai mult, dacă sunt mai mulți credincioși care se roagă pentru cel din primejdie sau cu vreo altă cerere către Dumnezeu, Hristos este prezent acolo. Nu există un loc unde creștinii se pot ruga mai mulți ca în sfintele biserici, unde rugăciunile lor se unesc cu cele ale preoților și se înalță ca tămâia înaintea lui Dumnezeu, Care trimite milă și ajutor tuturor celor ce au nevoie de îndurarea Lui. În biserică, preotul mijlocește în Sfântul Altar pentru „toți binecredincioșii creștini de pretutindeni”.

O altă minune a Sfintei Liturghii este păstrarea credinței ortodoxe în lume, contribuind la unitatea, împăcarea, apropierea și înfrățirea creștinilor ortodocși, ca fii ai Bisericii lui Hristos. De două mii de ani, Biserica și slujbele sale au adunat pe creștini în jurul preoților și Altarelor, i-au unit în aceeași credință prin rugăciune, le-au vindecat bolile, i-au dezlegat de păcate prin Spovedanie, i-au unit cu Hristos prin rugăciune și Euharistie și i-au îndrumat pe calea mântuirii prin învățăturile Sfintei Evanghelii. Se pune întrebarea: Ce s-ar fi întâmplat cu credința noastră, dacă nu era făcută vie, lucrătoare și mântuitoare prin Sfânta Liturghie? Amin.

Prof. Coană Mihai-Ionuț

(reflecție la Duminica Sf. Grigorie Palama,
Sf. Ev. Marcu 2, 1-12, Vindecarea
slăbănogului din Capernaum, 28 martie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Poezie pentru copii

Societate pe acțiuni

Un lup, un urs, o vulpe și alte multe fețe
Cinstite-al căror nume să-l spun e de prisos,
Chemară-ntr-o poiană cu ierburi pădurețe
Întru obștesc folos
La sfat, întreg norodul ce-asemeni lor sub soare
Sălășluia prin codru și-avea patru picioare.

Lihnit – abia ținându-și în echilibru trupul
Cu meșteșug în toate, luă cuvântul lupul
Și, după ce le spuse un car de vorbe late,
Le-a fost propus să facă toți o „Societate”.
Și zise: - Dacă strângem vreo zece milioane,
Vom cumpăra pădurea de-o mie de pogoane
Și-atunci, fără de grijă trăi-va tot poporul,
Căci noi luând pădurea pe veci proprietate,
Vom căpăta cu toții dorita libertate,
Nemaivându-și dreptul vreodată vânătorul
Să vină să ne-mpuște și-apoi să ne jupoaie,
Chiar când va fi, din turmă, să-i prindem câte-o oaie...

Un freamăt scurt, o clipă, fu printre lighioane
Și s-au făcut grămadă cam zece milioane...
Întreaga adunare apoi, sub un brădet,
Aplaudând frenetic, alege-un comitet:
Jupânul lup, cel mai cuminte,
Fu desemnat ca președinte;
Director, ursul, că-i mai greu

Și drept, cum știe Dumnezeu;
Ca cenzori un mistreț și-un jder,
Iar vulpea, mare casier,
Apoi votară-ntr-un minut
Un text intitulat statut
Și... trai pe urmă, comitet,
Cu milioane berechet...
Spre-a nu fi vorbă lungă, voi spune că, o lună,
A mers societatea strună:
Nu mai călca pe-acolo prin codru nici picior
De om cu gânduri rele ce-și zice vânător,
Căci tocmai se-ntâmplase un lucru fericit:
Vânatul, pentr-o lună, fusese-atunci „oprit”,
Dar, dup-această lună, să vezi ce de gonaci,
Ce-mpușcături grozave vuiau pe sub copaci
Și ce de vulpi blajine, cu fulgii prin măsele,
Plătiră iar tributul cu-a lor frumoasă piele...
De-aci, nenorocire: Întregul comitet,
Să-și deie socoteala, chemat fu la parchet...
S-au aplicat sigilii, urmară lungi anchete...
Mandate de-arestare și... vâlvă prin gazete...
În fine, inculpații fac cereri repetate
Și, „pe cauțiune” sunt puși în libertate...
Se judecă procesul și – mișcător moment
S-achită comitetul cu dreptu-i prezident,
Pe când societatea e pusă-n faliment..

Mă rog, nu poartă nimeni vreo vină sau ponos,
Căci falimentul nu e numit fraudulos;
S-au mai văzut doar cazuri și noi putem admite:
Sunt operații demne, dar, știți, nenorocite...
Ce se sfârșesc, din toată această tevatură,
E de știut că lupul – slab la-nceput, firește –
A pus pe dânsul poate cinci vedre de untură,
Iar blana lui, acuma, ca unsă strălucește...
Asemenea și ursul, și vulpea, și mistrețul,
Dar munca lor, sărmanii, cu-atât nu-și are prețul...
Cât despre bietul jder,
O știe sfântul cer:
De nu-l îmbia vulpea cu dragostea-i de mamă,
El ar fi fost și-acuma uscat ca o pastramă;
Apoi, că fiecare – plus că e lat în ceafă –
A pus un ban deoparte – l-a pus, mă rog, din leafă...
Știți, zicătoarea veche: Bani albi, de zile negre,
Altfel... puteau să moară asemeni firi integre....

În, fine, comitetul – cuib larg de-nțelepciuni
Mi s-a retras de-o parte din larma de nebuni,
Rămași cu buzunarul burdof, de „acțiuni”...

Un lucru nu știu bine să lămuresc acum
Și tare mi-e rușine, că-mi stă căruța-n drum:
Societăți de-acestea cu zeci de milioane,
Cum au avut a mele cinstite lighioane
Întâi, cine făcut-a și cine mai apoi:
Noi le-am luat modelul sau ele de la noi?...

Sursa: Vasile Militaru, „Fabule”,
Ed. Lumină din Lumină, București, 2007
Sursă foto: twitter.com

Pr. Stăniloae, Pr. Cleopa sau starețul Gherasim Iscu, propuși pentru canonizare în 2025

În 2025, Biserica Ortodoxă Română va începe procedurile de canonizare „a unor mărturisitori și mari duhovnici misionari români din timpul comunismului”, după cum anunța R3media joi seară. Decizia, mult așteptată în rândul credincioșilor români, a venit și cu întrebarea inevitabilă: „cine vor fi primii mărturisitori canonizați?”

R3media poate anunța, din surse din interiorul Bisericii Ortodoxe Române, care este lista preliminară pe care Sf. Sinod va începe discuțiile. Biserica a ales, deocamdată, doi reprezentanți pe fiecare eparhie, după cum urmează:

- Mitropolia Munteniei și Dobrogei: Arhim. Sofian Boghiu, starețul Mănăstirii Antim, Pr. Dumitru Stăniloae;

- Mitropolia Moldovei și Bucovinei: Ieroschim. Paisie Olaru, duhovnicul Mănăstirii Sihăstria, Arhim. Cleopa Ilie, starețul aceleiași mănăstiri;

- Mitropolia Ardealului: Arhim. Dometie Manolache, duhovnicul Mănăstirii Râmeț, Arhim. Serafim Popescu, starețul Mănăstirii Sâmbăta de Sus;

- Mitropolia Olteniei: Arhim. Gherasim Iscu, starețul Mănăstirii Tismana, Protos. Visarion Toia, starețul Mănăstirii Lainici;

- Mitropolia Banatului: Protos. Calistrat Bobu, duhovnic la Mănăstirea Timișeni, Pr. Ilarion Felea;

- Mitropolia Basarabiei: Pr. Alexandru Baltaga, Protopopul Gheorghe Ivanov.

După cum se poate observa, pe listă sunt nume uriașe ale ortodoxiei românești din secolul XX: Pr. Dumitru Stăniloae, considerat cel mai mare teolog al secolului trecut, pr. Cleopa Ilie, Arhim. Sofian Boghiu, Pr. Ilarion Felea, Ieroschim. Paisie Olaru sau Arhim. Gherasim Iscu.

În ceea ce-l privește pe Arhim. Gherasim Iscu, starețul de la Tismana, despre acesta există o mărturie impresionantă: în închisoare, l-a spovedit și l-a iertat chiar pe tortionarul său, ambii murind în aceeași noapte. Iată-o, relatată de George Enache în ziarul Lumina:

„Starețul Iscu avea zilnic accese de tuse, din ce în ce mai lungi. Trupul lui, vlăguit de ani întregi de foame și de muncă la Canal, era zdruncinat de crize groaznice. Zăceam neputincioși și priveam cum moare. Câteodată nu-i recunoștea pe prietenii care veneau să-l ajute. Când era conștient, șoptea ore în șir rugăciuni și găsea întotdeauna cuvinte de consolare pentru alții...

Patul meu era între al starețului și al tânărului Vasilescu, alt fel de victimă a Canalului. Vasilescu, condamnat de drept comun, fusese repartizat la brigada preoților. Îi bătea până cădeau în nesimțire. Dar, cine știe de ce, colonelul Albon îl luase la ochi și fusese la rândul lui bătut atât de crunt, încât era și el pe moarte.

Tuberculoza lui avansase mult.

Vasilescu avea o față pătrată, cu trăsături aspre și un păr negru, creț, care-i cădea pe frunte. Fusese ahtiat după cele ce i se păreau a fi bucuriile vieții, ca să poată duce un trai așezat, mulțumindu-se cu o ocupație stabilă. Avusese o viață grea. Era asemenea ucigașului din Macbeth – „unul pe care nenorocirile și loviturile vieții l-au măcinat într-atâta, încât ceea ce făptuia îl lăsa rece: el arunca o sfidare lumii”.

– Odată ce ai ajuns în lagărele acelea, faci orice ca să ieși de acolo. Orice! Iar Albon mi-a spus că, dacă voi face și eu ce-mi va cere el, voi fi eliberat, ne-a relatat Vasilescu. El n-avusese alte nevoi decât o haină și o fată pe care s-o ducă la dans, iar partidul îi dăduse să aleagă: să se alăture fie celor supuși la cazne, fie tortionarilor.

Acum, Vasilescu regreta toate acestea și-și plângea singur de milă. Îmi povestea mereu grozăviile pe care le săvârșise la Canal. Nu-l cruțase nici pe stareț. Era vizibil că se afla pe moarte și încercam să-i aduc puțină consolare, dar el nu-și găsea liniștea. Într-o noapte s-a trezit gâfâind, respirând greu.

– Domnule pastor, eu mă duc, a zis. Vă rog, rugați-vă pentru mine!

A mai dormitat și s-a trezit din nou, strigând:

– Cred în Dumnezeu! Pe urmă a început să plângă.

În zori, abatele Iscu a chemat lângă el doi deținuți și le-a cerut să-l ridice în picioare.

– Sunteți prea bolnav ca să vă vindecați, au spus ei.

Toți cei din cameră s-au pus în mișcare.

– Ce se întâmplă? Ce vrea să facă? întrebau. S-o facem noi!

– Nu puteți voi face asta, a zis el. Dați-mă jos din pat!

L-au sprijinit, ridicându-l.

Starețul s-a așezat lângă tânărul care-l torturase și i-a pus cu blândețe o mână pe braț.

– Liniștește-te, i-a spus pe un ton consolator. Ești tânăr. Nu ți-ai dat seama ce faci.

Cu o zdreanță a șters sudoarea de pe fruntea tânărului.

– Te iert din toată inima și la fel cu mine și ceilalți creștini. Iar dacă noi te iertăm, cu siguranță că Domnul Hristos, Care-i mai bun decât noi, te va ierta și El. Se va găsi și pentru tine un loc în cer.

A primit spovedania lui Vasilescu și i-a dat sfânta împărtășanie, după care a fost ajutat să ajungă la patul său.

În timpul nopții, atât starețul, cât și Vasilescu au murit. Cred că s-au dus în Rai ținându-se de mână.”

Mihai Șomănescu,

r3media.ro

Quo vadis, România?¹

Recent, a fost prezentă în România o delegație a românilor din Valea Timocului, care a venit în Parlamentul de la București unde s-a întâlnit cu președinții Comisiei pentru românii de pretutindeni de la Senat și, respectiv, ai Comisiei pentru Politică Externă a României, după cum informa Romanian Global News.

Această delegație a prezentat situația românilor din Timoc, unde statul sârb nu le acordă drepturi la școală în limba română, mass-media în limba română și pune probleme slujirii bisericești în limba română.

„Noi cerem drepturile pe care le au sârbii în România, să avem și noi așa cum au și frații noștri care trăiesc în Voivodina, tot în Serbia. România are o voce de spus față de noi atât la Bruxelles, cât și la Belgrad, dar, din păcate, până în prezent noi nu am văzut o voință politică din partea statului român să ne ajute”, a spus Predrag Balașevici, președintele Partidului Neamului Românesc din Valea Timocului.

Din păcate, domnul Balașevici are perfectă dreptate. Și pot justifica această afirmație. Problema românilor din Valea Timocului este legată, indisolubil, de problematica relațiilor de stat dintre România și Serbia. Și ceea ce voi spune acum este că România a avut în ultimii ani, cu mici excepții, o politică ostilă față de Serbia.

Și o să aduc în discuție doar cu o întâmplare mai puțin știută, dar de mare impact. Ați auzit de filmul „Quo vadis, Aida”? Ei bine, trebuie să știți că este o peliculă care prins lista scurtă a nominalizărilor pentru categoria „Cel mai bun film străin”, a Oscarurilor ediția 2021.

Este un film dramatic, foarte intens, care se desfășoară pe timpul războiului din Bosnia, mai precis pe fundalul bătăliei pentru Srebrenica. Filmul îi prezintă pe sârbi într-o lumină negativă, ca să mă exprim eufemistic, și este scris pe baza unei cărți care susține că la Srebrenica sârbii au comis un genocid (ca să vă faceți o idee, citiți asta). Ce credeți că face România? Statul român a oferit un grant de aproape 400.000 de euro pentru a finanța filmul! Și nu doar atât, grantul oferit acestei pelicule a fost cel mai mare oferit de statul român în 2018 pentru vreun film! Oare finanțarea acestui film de către statul român are vreo legătură cu implicarea Fundațiilor pentru O societate Deschisă și ale celebrelor Granturi Norvegiene în acest proiect?

Sigur, filmul e bun și merită văzut. Dar ce treabă are statul român să finanțeze un film despre care

știa sigur că va fi primit rău la Belgrad? Cum ne-am fi simțit noi dacă o altă țară ar fi băga bani în filme în care românii sunt portretizați ca și barbari și genocidari? Din păcate, nu e cazul, pentru că facem singuri astfel de filme.

Cine plătește pentru aceste gesturi explicite care sunt percepute ca ostile de către statul sârb? Nu e prea greu să ghicim: Românii din Timoc! Se pune întrebarea: oare decidenții de la București care au aprobat aceste măsuri nu s-au gândit la efectele pe care le-ar putea avea asupra românilor din Timoc?

Sunt două variante aici: da, dar nu le-a păsat și nu, românii din Timoc nu au fost luați în considerare.

Înainte să răspundem, să vedem ce se întâmplă în Ucraina: acolo, statul vecin se comportă execrabil cu românii, deși Bucureștiul consideră Kiev-ul un aliat strategic. Mai mult, în ciuda abuzurilor repetate asupra românilor din Ucraina, statul român răsplătește Kiev-ul și îl mângâie frumos pe creștet.

Ce ne spune asta? Că politica României în ceea ce privește Ucraina și Serbia dar și față de Bulgaria, Grecia sau Albania nu ține cont de existența comunităților românești din aceste țări. Bucureștiul se comportă ca și cum nu ar fi niciun român în aceste state și asta se vede. Din păcate.

„Eu de doi ani de zile atrag atenția asupra acestor diplomați, care ne-au făcut mari probleme și am încercat prin vocea noastră de acolo și prin apelul nostru să-i luați acasă. Vă rog, luați-i acasă din Serbia, pentru că acești oameni ne-au făcut mult rău nouă și au făcut mult rău și României pentru că vin și vorbesc împotriva Bisericii Ortodoxe Române, împotriva părintelui Boian Alexandrovici, care a făcut mari sacrificii ca să se țină slujba în română în Timoc (...) Acești oameni nu mai trebuie să fie la posturile la care sunt acolo”, a afirmat Predrag Balașevici, în 2016.

QED².

Mihai Șomănescu,
r3media.ro

1 „Quo vadis” se traduce prin „Unde mergi”. Se spune că Sfântul Petru a fugit din Roma, de teama chinurilor prin care trebuia să treacă pentru credință. Pe drumul de ieșire din cetate, Petru L-a întâlnit pe Iisus, Care venea spre Roma. Apostolul L-a întrebat: Quo vadis, Domine? (Unde mergi, Doamne?). Iisus i-a răspuns: Merg să Mă răstignesc din nou în locul tău. Rușinat, Petru s-a întors în Roma, unde a fost martirizat (n. red.).

2 Prescurtare latină de la „ceea ce trebuia demonstrat”. De obicei, așa se încheie rezolvarea unei probleme de matematică (n. red.).